

Sygn. akt V U 1313/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 lutego 2013 roku

Sąd Okręgowy w Białymstoku

V Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący SSO Elżbieta Krupińska

Protokolant Anna Matwiejuk

po rozpoznaniu w dniu 22 lutego 2013 roku w Białymstoku

sprawy **A. G.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B.**

o rentę z tytułu niezdolności do pracy

na skutek odwołania **A. G.**

od decyzji **Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B.**

z dnia 27 lipca 2012 roku

Nr (...) -1/05/I

I. Zmienia zaskarżoną decyzję i przyznaje A. G. rentę okresową z tytułu całkowitej niezdolności do pracy poczynając od 01 lipca 2012 roku do 31 maja 2013 roku.

II. Orzeka, że organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji.

Sygn. akt VU 1313/12

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 27 lipca 2012 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. na podstawie przepisów Ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U.

z 2009 r. nr 153, poz. 1227) przyznał A. G. prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy na dalszy okres, to jest do dnia 31 stycznia 2013 roku. Podstawą tego rozstrzygnięcia było orzeczenie Komisji Lekarskiej Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z dnia 25 lipca 2012 roku, która stwierdziła

u wnioskodawczyni częściową niezdolność do pracy do dnia 31 stycznia 2013 roku.

Wnioskodawczyni nie zgodziła się z powyżej wskazaną decyzją, zakwestionowała ustalenia organu rentowego w przedmiocie oceny trwałości orzeczonej wobec niej niezdolności do pracy i wniosła o przyznanie jej prawa do renty na dłuższy okres.

Organ rentowy w odpowiedzi na odwołanie A. G. wniósł

o oddaleniu odwołania wskazując na prawidłowość wydanej decyzji.

Sąd Okręgowy ustalił i zważył, co następuje:

Odwołanie zasługiwało na uwzględnienie, dlatego też zaskarżona decyzja podlegała zmianie.

Zgodnie z treścią art. 57 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. z 2009 r. nr 153, poz. 1227) renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące warunki:

a) jest niezdolny do pracy,

b) ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy,

c) niezdolność do pracy powstała w okresach określonych w ustawie, albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

W myśl art. 12 ust. 1 wyżej cytowanej ustawy niezdolną do pracy

w rozumieniu tej ustawy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskaniem zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. Za częściowo niezdolną do pracy, w myśl art. 12 ust. 3 wyżej wskazanej ustawy jest uważana osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnie z poziomem posiadanych kwalifikacji. Przy czym, stosownie do treści art. 13 wskazanej ustawy oceniając niezdolność do pracy oraz rokowania, co do odzyskania zdolności należy mieć na uwadze nie tylko możliwości wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcie innej pracy, ale także celowości przekwalifikowania zawodowego z uwagi na charakter dotychczasowej pracy oraz poziom wykształcenia, wiek, predyspozycje psychofizyczne ubezpieczonego (por. wyrok Sądu Najwyższego z 9.03.2001r. w sprawie II UKN 32/01, zamieszczony w OSNP 2002/20/502).

Artykuł 13 ust. 1 stanowi, że do oceny stopnia niezdolności do pracy

i przewidywanego okresu niezdolności do pracy oraz rokowania, co do odzyskania zdolności do pracy uwzględnia się następujące kryteria:

1. stopień naruszenia sprawności organizmu oraz możliwości przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji,

2. możliwość wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne.

Zgodnie z treścią art. 59 ust. 1 i 2 osobie, która spełniła warunki określone

w art. 57 – wyżej cytowanej ustawy, przysługuje:

1) renta stała - jeżeli niezdolność do pracy jest trwała;

2) renta okresowa - jeżeli niezdolność do pracy jest okresowa (renta okresowa przysługuje przez okres wskazany w decyzji organu rentowego).

W rozpoznawanej sprawie kwestią sporną, mającą znaczenie dla jej rozstrzygnięcia, była ocena, czy stwierdzona u A. G. niezdolność

do pracy jest trwała, czy też okresowa, gdyż w takim zakresie decyzję organu zakwestionowała odwołująca. W celu wyjaśnienia czy odwołująca się jest niezdolna do pracy, w jakim zakresie, od jakiej daty i czy jest to niezdolność okresowa lub trwała Sąd dopuścił dowód z opinii biegłych sądowych z zakresu psychiatrii i kardiologii. Po zapoznaniu się z całością dokumentacji medycznej oraz przeprowadzeniu badania biegli rozpoznali: organiczne zaburzenia

nastroju, nadciśnienie tętnicze, przewlekłą chorobę niedokrwienną serca po przebytych zawale ściany przedniej w 1995 roku, stan hemodynamiczny II wg NYHA, hyperlipidemię i przebytą strumektomię leczoną substytucyjnie (k. 11-13).

Wnioskodawczyni A. G., lat 53, z zawodu sprzedawca, ukończyła zasadniczą szkołę zawodową, w wyuczonym zawodzie pracowała w latach 1974 r. – 1986r. (k. 3 – teczki ZUS), następnie pracowała jako praczka, zaś od 22 lat pozostawała na rencie (teczka ZUS numer (...)).

Biegli sądowi zaopiniowali o czasowej, całkowitej niezdolności do pracy zarobkowej A. G., trwającej rok począwszy od czerwca 2012 roku do końca maja 2013 roku, zmieniając w ten sposób orzeczenie Lekarza Orzecznika i Komisji Lekarskiej ZUS w B.. Biegli jednoznacznie wskazali, że stwierdzone u odwołującej organiczne zaburzenia nastroju wymagają dalszego przewlekłego leczenia ambulatoryjnego i dają podstawę do orzeczenia częściowej niezdolności do pracy. Ponadto wskazali, że A. G. cierpi również na przewlekłe choroby somatyczne, co nie zostało uwzględnione przez wydaniu orzeczenia przez lekarzy ZUS. Biegli określili, że w związku z chorobami układu krążenia odwołująca wymaga oszczędzającego trybu życia, systematycznego przyjmowania leków hipotensyjnych i poprawiających „przepływ wieńcowy” oraz szeroko pojętej profilaktyki wtórnej. Biegli wskazali, że na przebieg schorzenia somatycznego nie bez znaczenia jest aktualny stan psychiczny i konieczność zażywania leków przeciwdepresyjnych i wskazując na te okoliczności określili, iż istnieje pełna podstawa do orzeczenia całkowitej niezdolności do pracy z ogólnego stanu zdrowia, jak również wydłużenie okresu niezdolności do jednego roku (k. 11-13).

Na skutek zastrzeżeń Przewodniczącego Komisji Lekarskich ZUS (k. 23-23v), w którym podważano prawidłowość opinii wydanej przez biegłych sądowych, Sąd dopuścił dowód z uzupełniającej opinii sądowo – lekarskiej A. G.. Uzupełniająco, biegli sądowi po ponownym przeanalizowaniu akt sprawy i dokumentacji medycznej odwołującej wskazali, że podtrzymują złożoną opinię podstawową. Stwierdzili, że lekarze Zakładu Ubezpieczeń Społecznych orzekli częściową niezdolność do pracy tylko na podstawie schorzenia sfery psychicznej rozpoznając przy tym również schorzenia somatyczne, ale twierdząc, że nie mają one wpływu na zdolność do pracy. Według opiniujących to właśnie schorzenia somatyczne dawały podstawę wcześniej do orzeczenia niezdolności do zarobkowania, które mają charakter przewlekły. Ponadto biegli wskazali, że obecny stan psychiczny A. G. i konieczność zażywania przez nią leków mogących mieć niekorzystny wpływ na układ krążenia, wpływa niekorzystnie na dalszy przebieg schorzenia somatycznego i utrudnia jakąkolwiek rehabilitację (k. 32).

Następnie, z uwagi na zarzut pełnomocnika organu rentowego, który wskazał na powagę rzeczy osądzonej w zakresie uznania A. G., jako niezdolnej do pracy na mocy prawomocnego orzeczenia Sądu Okręgowego w Białymstoku w sprawie o sygn. akt VU 1313/12 do dnia 30 czerwca 2012 roku Sąd zobowiązał biegłych do wskazania daty powstania niezdolności do pracy odwołującej.

W odpowiedzi na zobowiązanie Sądu do uzupełnienia opinii, biegli wskazali, że A. G. winna być uznana za niezdolną do pracy od dnia 14 czerwca 2012 roku, to jest od daty wpłynięcia jej wniosku o przyznanie prawa do renty. Biegli wskazali, że termin ten został określony na podstawie wszystkich okoliczności i zebranych dowodów w sprawie, tj. karty informacyjnej leczenia szpitalnego (k. 40).

Sąd podzielił wnioski i ustalenia zawarte w opinii biegłych, jako fachowe i należycie uzasadnione oraz znajdujące potwierdzenie w załączonej do akt sprawy dokumentacji medycznej. Zdaniem Sądu sporządzona i uzupełniona opinia jest fachowa, rzetelna, jasna, nie zawiera sprzeczności i w sposób wyczerpujący odpowiada na pytania Sądu. Treść opinii biegłych nie została podważona przez organ rentowy złożeniem nowych dowodów, bądź zastrzeżeń merytorycznych, mogących mieć znacznie w sprawie. Co istotne, treść opinii pozwoliła Sądowi dokonać oceny zaskarżonej decyzji nie tylko w zakresie okresu niezdolności do pracy odwołującej, ale przede wszystkim rodzaju tej niezdolności, o której mowa w treści art. 12 ust. 1-3 wyżej cytowanej ustawy.

W ocenie Sądu brak było podstaw do dalszego prowadzenia postępowania dowodowego, gdyż odwołująca była badana przez biegłych, specjalistów z zakresu chorób u niej występujących. Biegli przeprowadzili badania, przeanalizowali załączoną do akt dokumentację medyczną dotyczącą stanu zdrowia odwołującej, przebiegu jej leczenia i stopnia zaawansowania schorzeń, a także jej kwalifikacje zawodowe i uwzględniali rodzaj poprzednio wykonywanej pracy.

Należy również podkreślić, iż o niezdolności do pracy nie decyduje sam fakt występowania schorzeń, lecz ocena czy i w jakim zakresie wpływają one na utratę zdolności do pracy zgodnej z posiadanymi kwalifikacjami. Tego rodzaju stanowisko, znajdujące również zastosowanie w niniejszej sprawie, wyraził Sąd Najwyższy w wyroku z 01.12.2000 r. w sprawie II UKN 113/00, (OSNAPiUS z 2002 r., z. Nr 14, poz.343).

W przedmiotowej sprawie wnioskodawczyni udowodniła nie tylko to, że jest ona niezdolna do pracy od dnia 1 lipca 2012 roku do dnia 31 maja 2013 roku – to jest przez dłuższy okres, niż to wskazano w zaskarżonej decyzji, ale także to, że występuje u niej całkowita okresowa niezdolność do pracy. Wykazanie tych okoliczności stanowiło istotę rozstrzygnięcia w tej sprawie.

Reasumując, A. G., udowodniła istnienie u niej całkowitej niezdolności do pracy o charakterze okresowym i z tego też powodu jej odwołanie, jako uzasadnione podlegało uwzględnieniu poprzez zmianę zaskarżonej decyzji i przyznanie A. G. renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy poczynając od 1 lipca 2012 roku do dnia 31 maja 2013 roku. W tym miejscu wypada zauważyć, iż z uwagi na wydanie orzeczenia przez Sąd Okręgowy w Białymstoku dnia 5 lipca 2010 roku, w którym A. G. uznana została za całkowicie okresowo niezdolną do pracy na okres od dnia 1 stycznia 2010 roku do dnia 30 czerwca 2010 roku, a następnie częściowo niezdolną do dnia 30 czerwca 2012 roku, zachodzi powaga rzeczy osądzonej, co do okresu od dnia 14 czerwca 2012 roku do dnia 30 czerwca 2012 roku.

Ponadto, stosownie do treści art. 118 ust. 2 wyżej powołanej ustawy o emeryturach i rentach z FUS, Sąd orzekł o nie ponoszeniu odpowiedzialności za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji, skoro wydanie orzeczenia wymagało postępowania dowodowego w celu wyjaśnienia stopnia niezdolności i okresu jej trwania.

Z tych wszystkich powodów orzeczono jak w sentencji na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c.